

Valóban, kiválva a szekerek sokaságából, Jenak közeledett, görbe lábain kacsázva hozta a rézveretes ládát. Emő szeme fölragyogott.

— Siess, Jenak — repesett a hangja. — Ó, hogy Kusid nem feledkezett meg a kívánságomról!

Remegő kezekkel emelte föl a láda tetejét, alighogy Jenak letette. Meggömbültek az ujjai, amint a csillogó ékszereket kiemelte, magára próbálta a színes selymeket.

— Úgy-e szép, Kupán, úgy-e szép leszek benne! — kacagott a gyönyörűségtől, kacagott, kivillantak a fogai, úgy nézett Kupánra, de az nem tekintett vissza rá. Komoran lehajtotta a fejét, hogy elkerülje Jenak gúnyos pillantását és Emő csábító mosolyát. Kusidot látta maga előtt, Kusid szelíd, mozdulatlan arcát.

— Jó, hogy ő nem látja ezt — sóhajtott föl megkönnyebbülten — szomorúbb ez a másvilágnál.

— Gyere, Jenak, — mondta végül rekedten — harcosnak a lova való, meg a fegyvere. Lesz nekünk munkánk, amíg nem elég nagy ez a föld Árpád népének. Gyerünk, Jenak!

Elmentek komoran, sötéten a napsütésben. Emő előbb értelmetlenül nézett utánuk, majd újra a kincsei felé fordult és édesen, üdén kacagni kezdett.

A tábor ekkorra megcsendesedett és a sátrak között felhangzott a magyar asszonyok sirató éneke.

D. Koller Erzsébet.

